

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

JENNIFER L. ARMENTROUT

semnată *J. Lynn*

TE AȘTEPT

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

Unu

Erau două lucruri pe lume care mă speriau naibii de să-mi pierd mințile. Să mă trezesc în mijlocul nopții și să descopăr o stafie cu chipul ei străveziu drept în fața mea era unul dintre ele. Nu prea probabil să se întâmple, totuși teribil de înfricoșător, dacă stai să te gândești. Al doilea era să intru cu întârziere într-o sală de clasă plină.

Nu-mi face nicio plăcere să întârzii.

Nu pot să sufăr ca oamenii să se întoarcă și să se holbeze, ceea ce fac întotdeauna când intri într-o sală de clasă cu un minut după ce a început cursul.

Tocmai de aceea studiasem obsesiv pe hartă distanța dintre apartamentul meu din University Heights și parcare destinată studenților externi, în timpul weekendului, pe Google. Și chiar mă dusesem cu mașina de două ori până acolo, duminică, să fiu sigură că Google nu mă îndrumă greșit.

Unu virgulă nouă kilometri, ca să fiu exactă.

Cinci minute cu mașina.

Ba chiar am plecat cu cincisprezece minute mai devreme ca să ajung cu zece minute înainte să înceapă cursul de la ora nouă.

Ceea ce nu luasem în calcul a fost coada de un kilometru lungime din trafic la trecerea de pietoni — pentru că ferească Dumnezeu să fie vreun semafor în centrul istoric — și posibilitatea de-a nu găsi absolut niciun loc liber de parcare în campus. De voie, de nevoie, am parcat la gara de lângă campus, pierzând timp prețios scotocind după monede pentru contorul de parcare.

„Dacă insiști să te muți la jumătate de țară depărtare, cel puțin stai într-unul dintre cămine. Au și cămine acolo, nu-i așa?” Vocea mamei mi se strecura printre gânduri când m-am oprit în fața Clădirii de Științe Robert Byrd, cu răsuflarea tăiată după ce am urcat în fugă cel mai abrupt și mai incomod deal din istorie.

Bineînțeles, eu nu alesesem să stau la cămin, pentru că știam că, la un moment dat, neprevăzut, părinții mei aveau să apară și aveau să înceapă să judece și să vorbească, iar eu mai degrabă îmi trag singură pumni, decât să supun la asta vreun spectator nevinovat. În loc de asta, am intrat în banii de despăgubire, „pe merit” câștigați, și am închiriat un apartament cu două camere lângă campus.

Domnul și doamna Morgansten, părinții mei, urăseră mutarea. Și asta mă făcuse extrem de fericită.

Dar acum îmi cam regretam micul act de rebeliune, pentru că, ieșind în grabă în aerul umed al unei dimineți de la sfârșitul lui august și intrând în aerul condiționat al clădirii de cărămidă, era deja nouă și unsprezece minute, iar cursul meu de astronomie se ținea la etajul al doilea. Și de ce naiba îmi alesesem astronomia?

Poate pentru că ideea de a trece printr-un alt curs de biologie îmi făcea poftă să dau de-a azvârlita cu toate? Îhm. Asta era.

Urcând în fugă scara largă, m-am năpustit pe ușile duble și am intrat drept într-un zid.

Făcând fără voie un pas în spate, am dat din brațe ca un polițist în intersecție lovit de dambă. Suprăîncărcata mea tolbă de poștaș mi-a alunecat de pe umăr, trăgându-mă într-o parte. Părul mi-a căzut brusc în față, ca o pânză brun-roșcată, ascunzând vederii totul, în timp ce mă clătinam periculos.

O, Doamne, mă prăbușeam. N-aveam cum să mă opresc. Îmi fulgerară prin minte imagini cu gâturi frânte. Avea să fie atât de nasol...

Ceva puternic și tare se strecură pe după talia mea, oprindu-mi căderea liberă. Geanta mea izbi podeaua, deversând supraevaluațiile mele cărți și pixurile pe podeaua lucioasă. Pixurile mele! Grozavele mele pixuri se rostogoliră peste tot. O secundă mai târziu eram lipită de zid.

Zidul era neobișnuit de cald.

Zidul chicoti.

— Hopa, zise o voce groasă. Ești în regulă, iubito?

Zidul nu era *deloc* un zid. Era un tip. Inima mi s-a oprit și, pentru o secundă înspăimântătoare, o gheară mi se încleștă în piept: n-am mai putut nici mișca, nici gândi. Am fost proiectată brusc în urmă cu cinci ani. Blocată. Nu mă puteam mișca. Aerul îmi ieșea din plămâni într-un iureș dureros și simțeam furnicături în ceafă. Toți mușchii îmi înțepeniseră.

— Hei, se împlânzi vocea, cu o urmă de îngrijorare. Ești OK?

Am făcut un efort să trag adânc aer în piept — să respir, atât. Aveam nevoie să respir. Inspirație. Expirație. Exersasem asta de nenumărate ori, timp de cinci ani. Nu mai aveam paisprezece ani. Nu mai eram acolo. Eram *aici*, la jumătate de țară depărtare.

Două degete mă împinseră de sub bărbie, silindu-mă să ridic capul. Niște șocanți ochi de un albastru-închis, tiviți cu gene groase, negre, se fixară într-ai mei. Un albastru atât de vibrant și de electric, într-un contrast atât de puternic cu pupilele negre, încât m-am întrebat dacă erau naturali.

Și atunci mi-a picat fisa.

Un tip mă ținea în brațe. Niciun tip nu mă mai ținuse în brațe. Nu puneam la socoteală acea singură dată, pentru că acea dată nu însemnase nimic, și eu eram lipită de el, coapsă de coapsă, pieptul meu de al lui. De parcă dansam. Simțurile mi-au luat brusc foc, când am deslușit mirosul fin de colonie. Uau. Mirosea bine și scump, *ca...*

Mânia mă invadează dintr-odată, o senzație plăcută și familiară, alungându-mi vechea panică și confuzie. M-am zăvorât îndărătul ei cu disperare și mi-am regăsit glasul:

— Dă-mi drumul.

Ochi Albaștri lăsă imediat brațul jos. Nepregătită pentru subita pierdere a sprijinului, m-am înclinat într-o parte, revenindu-mi până să mă împiedic de propria geantă. Gâfâind de parcă tocmai alergasem un kilometru, mi-am dat șuvițele groase de păr la o parte de pe față și în sfârșit am putut să mă uit mai bine la Ochi Albaștri.

Sfinte preaîndurate, Ochi Albaștri era...

Era superb, din toate punctele de vedere care le determină pe fete să facă lucruri prostești. Era înalt, cu un cap și mai bine mai

înalt decât mine, cu umeri lați, dar îngust în talie. Un trup de atlet — ca de inotător. Păr negru ondulat, adus peste frunte, ajungându-i până la sprâncenele de aceeași culoare. Pomeți mari și buze pline, expresive, completau pachetul creat anume să saliveze fetele. Iar cu ochii aceia de culoarea safirului, vai de mine...

Cine ar fi crezut că un loc numit Shepherdstown ar ascunde pe cineva care arăta astfel?

Iar eu intrasem în el. Literalmente. Bună treabă.

— Îmi pare rău. Mă grăbeam să ajung la curs. Am întârziat și...

Buzele lui își ridicară colțurile, în timp ce se lăsă pe vine. Începu să-mi strângă lucrurile și, pentru o fracțiune de secundă, am simțit că-mi vine să plâng. Îmi simțeam lacrimile adunându-se în gât. Acum întârziisem foarte tare, aproape imposibil să mai pot intra în sala aceea, și în prima zi. Ratasem.

Repezindu-mă în jos, mi-am lăsat părul să-mi vină peste ochi și să-mi ascundă fața, începând să-mi strâng pixurile.

— Nu-i nevoie să mă ajuți.

— Nicio problemă.

Culese o foaie de hârtie și își ridică privirile.

— Introducere în astronomie? Și eu tot acolo mă duceam.

Grozav. Tot semestrul aveam să-l văd pe tipul pe care aproape îl omorâsem pe hol.

— Ai întârziat, am zis eu, neinspirată. Îmi pare foarte rău.

Cu toate cărțile și pixurile la loc în geanta mea, el se ridică și mi-o înapoie.

— E în regulă.

Zâmbetul acela arcuit se lărgi, dând la iveală o gropiță în obrazul stâng, dar nu și pe cel drept, totuși.

— Sunt obișnuit ca fetele să se arunce pe mine.

Am clipit des, crezând că nu l-am auzit bine pe frumosul cu ochi albaștri, pentru că sigur nu spusese ceva atât de stupid.

Ba spusese și nu terminase.

— Încercarea de a-mi sări în spate e nouă, totuși. Oarecum, mi-a plăcut.

Simțindu-mi obrazii în flăcări, l-am repezit brusc:

— N-am încercat să-ți sar în spate, nici să mă arunc pe tine.

— Nu? Rânjetul într-o parte rămase. Ei, ce păcat. Ar fi făcut să fie cea mai bună primă zi de școală din istorie.

N-am mai știut ce să zic, strângându-mi geanta grea la piept. Băieții nu flirtau cu mine, acasă, în orașul meu. Cei mai mulți nici nu îndrăzneau să se uite în direcția mea, la liceu, și cei foarte puțini care o făceau, ei bine, nu flirtau.

Privirea lui Ochi Albaștri căzu pe foița de hârtie din mâna lui.

— Avery Morgansten?

Mi-a sărit inima.

— De unde știi cum mă cheamă?

El își lăsă capul într-o parte și zâmbetul i se lărgi și mai mult.

— Scrie pe orarul tău.

— Oh.

Mi-am dat din nou bucelele de păr la o parte de pe fața mea încinsă. El mi-a înapoiat orarul, iar eu l-am luat, strecurându-l în geantă. În timp ce băjbâiam pe la curele, o jenă nesfârșită mă podidi.

— Pe mine mă cheamă Cameron Hamilton, zise Ochi Albaștri. Dar toată lumea îmi spune Cam.

Cam. Am plimbat numele prin minte — îmi plăcea.

— Mulțumesc încă o dată, Cam.

Se aplecă și ridică un rucsac negru pe care nu-l observasem. Mai multe șuvițe de păr negru îi alunecară pe frunte și, când se ridică, le dădu la o parte.

— Bun, hai să ne facem marea intrare.

Picioarele mele prinseseră rădăcini, în timp ce el se întoarse și străbătu cei câțiva metri până la ușa închisă a sălii 205. Întinse mâna spre clanță, uitându-se peste umăr, așteptând.

Nu puteam s-o fac. Și n-avea nicio legătură cu faptul că mă ciocnisem de probabil cel mai sexy tip din campus. Nu puteam să intru în sală și să văd cum toată lumea se întoarce și se holbează. Mă săturasem să fiu centrul atenției pe oriunde mă duceam, în ultimii cinci ani.

M-au trecut nădușelile și mi s-a îmbrobonit fruntea. Stomacul mi s-a strâns ghem și am făcut un pas înapoi, îndepărtându-mă de sala de curs și de Cam.

El s-a întors, cu sprâncenele încruntate și o expresie curioasă zugrăvită pe fața lui șocată.

— O iei pe calea greșită, iubito.

O luasem pe calea greșită aproape jumătate din viața mea, se părea.

— Nu pot.

— Ce nu poți? și făcu un pas spre mine.

Atunci am țâșnit. Pur și simplu m-am întors pe călcâie și rupt-o la fugă de parcă eram în cursa pentru ultima ceașcă de cafea din lume. Când treceam prin ușa dublă, l-am auzit strigându-mă pe nume, dar am continuat să fug.

Fața îmi ardea când am coborât în goană pe scări, ieșind din clădire cu răsuflarea tăiată. Picioarele au continuat să mi se miște până când m-am așezat pe o bancă, lângă biblioteca de alături. Soarele dimineții mi s-a părut prea puternic când mi-am ridicat capul și mi-am închis strâns ochii.

Doamne.

Ce mai mod de a face o primă impresie într-un nou oraș, într-o școală nouă... într-o viață nouă. Mă mutasem la peste o mie cinci sute de kilometri depărtare pentru un nou început și deja stricasesem totul în câteva minute.

Doi

În momentul ăsta, aveam două opțiuni: să trec peste dezas-truoasa mea încercare de a asista la primul curs din cariera mea de la colegiu sau să mă duc acasă, să mă sui în pat și să-mi trag păturile peste cap. Ce mult mi-aș fi dorit să mă las în voia celei de-a doua opțiuni, totuși n-ar fi fost în firea mea.

Dacă fugi și ascunde-te ar fi fost MO¹-ul meu, n-aș fi supraviețuit liceului.

Aplecându-mă, mi-am cercetat brățara lată, de argint, de la încheietura mâinii stângi, asigurându-mă că era la locul ei. Aproape că nu supraviețuisem liceului.

Mama și tata făcuseră o criză când îi informasem despre planurile mele de a urma o facultate în mod clar în capătul celălalt al țării. Dacă ar fi fost Harvard, Yale sau Sweet Briar, ar fi fost cu totul de acord, dar să nu fie o universitate din Ivy League²? Rușine. Pur și simplu nu înțelegeau. Niciodată nu înțeleseseră. În niciun drac de caz nu aveam să urmez colegiul pe care-l absolviseră ei și nu aveam să mă înscriu acolo unde jumătate din gașca provincială de acasă își silea copiii să studieze.

Voisem să mă duc într-un loc unde n-aș mai fi văzut vreun rânjet disprețuitor familiar sau n-aș mai fi auzit bârfele care încă mai picurau de pe buzele oamenilor ca acidul. Unde oamenii n-ar

¹ *Modus operandi* (lat.), mod de acțiune.

² Prestigioasă asociație de opt universități și colegii din nord-estul Statelor Unite, cuprinzând Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, Universitatea din Pennsylvania și Yale.

fi aflat povestea sau vreuna dintre versiunile adevărului care fuseseră repetate de atâtea ori încât, uneori, mă întrebam și eu ce se întâmplase, de fapt, în noaptea de Halloween, în urmă cu cinci ani.

Niciuna dintre acestea nu contau aici, totuși. Nimeni nu mă cunoștea. Nimeni nu bănuia nimic. Și nimeni nu știa ce ascundea brățara în zilele de vară, când nu mai puteam purta bluze cu mâneci lungi.

Fusese decizia mea să vin aici și fusese cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

Părinții mă amenințaseră că-mi taie fondul de studii, ceea ce m-a amuzat. Eu aveam banii mei — bani asupra cărora ei nu mai aveau control, odată ce împlinisem optsprezece ani. Bani pe care eu îi câștigasem, ca să zic așa. Din punctul lor de vedere, îi dezamăgeam din nou, dar dacă aș fi rămas în Texas sau în jurul oricăruia dintre oamenii aceia, aș fi fost moartă.

Aruncând o privire la ceasul de pe telefonul mobil, m-am ridicat în picioare și mi-am aruncat geanta pe umăr. Cel puțin, n-aveam să întârzii la cursul de istorie.

Istoria se ținea în clădirea științelor sociale, la poalele dealului pe care tocmai îl urcasem în fuga mare. Am tăiat-o prin parcare, prin spatele clădirii Byrd, și am traversat strada congestionată. În jurul meu, studenții mergeau în grupuri de doi sau mai mulți, evident cunoscându-se unii pe alții. În loc să mă simt exclusă, aveam o neprețuită senzație de libertate fiindcă mergeam la curs fără să fiu recunoscută.

Alungându-mi din minte epica ratare a dimineații, am intrat în Whitehall și am luat-o pe primul șir de trepte la dreapta. La etaj, holul era ticsit de studenți care așteptau să se golească sălile. Mi-am făcut loc printre grupurile răsând, ocolindu-i pe câțiva care arătau încă pe jumătate adormiți. Găsind un loc liber vizavi de sala mea de curs, m-am așezat lângă perete, și mi-am încrucișat picioarele. Mi-am trecut palmele peste jeansi, nerăbdătoare să încep istoria. Cei mai mulți studenți ar fi fost plictisiți până la lacrimi de cursul introductiv, dar pentru mine era primul curs de la specialitatea mea.

Și dacă aveam noroc, peste cinci ani, aveam să lucrez într-o tăcută și calmă sală de muzeu sau de bibliotecă, la catalogarea

textelor sau a artifactelor antice. Nu cea mai strălucită dintre profesii, dar perfectă pentru mine.

Mai bine decât ce obișnuiam să vreau să mă fac, adică dansatoare profesionistă la New York.

Alt lucru pentru care mama suferise o dezamăgire. Toți banii aruncați pe lecții de balet, de când fusesem în stare să merg pe picioarele mele, pierduți în vânt după ce împlinisem paisprezece ani.

Îmi lipsise totuși efectul calmant pe care mi-l dăruia dansul. Numai că nu putusem să-mi adun puterile să-l mai fac vreodată.

— Fată, ce faci acolo, de ce stai pe podea?

Mi-am ridicat imediat capul și un surâs mi-a înflorit pe față când am văzut zâmbetul larg, strălucitor, zugrăvit pe fața de culoarea caramelului, frumoasă, băiețească, a lui Jacob Massey. Ne împrieteniserăm în timpul instructajului anului întâi, săptămâna trecută, iar el era în grupă cu mine la cursul următor, plus la cel de artă, marțea și joia. Mă încălzisem imediat la personalitatea lui prietenoasă.

Am aruncat o privire spre jeansii scumpi pe care-i purta, recunoscând croiala de firmă.

— E confortabil aici, jos. Ar trebui să te așezi și tu.

— Ba bine că nu. Nu vreau ca fundul meu delicat să-mi fie pângărit stând pe podeaua asta.

Își propti o coapsă de peretele de lângă mine și rânji.

— Stai puțin. De ce ești deja aici? Parcă aveai un curs de la nouă.

— Ai ținut minte asta?

Ne arătaserăm orarul unul altuia cam o jumătate de secundă, săptămâna trecută.

El făcu cu ochiul.

— Am o memorie de speriat pentru lucrurile care teoretic nu-mi sunt de folos.

Eu am râs.

— E bine de știut.

— Deci ai chiulit deja? Nu ești deloc o fată cuminte.

Făcându-mă mică, am clătinat din cap.

— Da, dar pentru că am întârziat și urăsc să intru într-o sală după începerea cursului, așa că bănuiesc că prima mea zi pentru astronomie va fi miercuri, dacă nu abandonez cursul până atunci.